

f. Wice minister

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

 WARSZAWA.

Nr. 3.

 1 lutego 1931.

T R E Ś Ć:

	Str.
ZARZĄDZENIE Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 stycznia 1931 roku w sprawie ustalenia terminu wprowadzenia stroju urzędowego dla sędziów i prokuratorów przy rozprawach	13

KOMUNIKATY:

w sprawie zwrotu kosztów badania lekarskiego przy emerytowaniu funkcjonarjuszów państwowych	14
w sprawie wypłaty pensji kawalerom orderu „Virtuti Militari”	17
w sprawie zaliczek na uposażenie dla asesorów i aplikantów sądowych	17
w sprawie uzupełnienia i sprostowania wykazów stanu służby w związku z wymiarem zaopatrzeń emerytalnych, wzgl. pensyj wdowich i sierocych	17
w sprawie terminu prekluzyjnego do wnoszenia odwołań w sprawach emerytalnych	19
UZUPEŁNIENIE do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. Nr. 5/26)	20

ZARZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 stycznia 1931 roku w sprawie ustalenia terminu wprowadzenia stroju urzędowego dla sędziów i prokuratorów przy rozprawach.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie wprowadzenia togi i biretu, jako stroju urzędowego dla sędziów i prokuratorów przy rozprawach (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 394) wprowadzam z dniem 1 lipca 1931 r. obowiązek używania stroju urzędowego dla wszystkich sędziów i prokuratorów.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

KOMUNIKAT

w sprawie zwrotu kosztów badania lekarskiego przy emerytowaniu funkcjonariuszów państwowych.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało następujące pismo z dnia 24 listopada 1930 r. Nr. D. I. 14451/5/30:

Wobec wątpliwości, jakie wynikły co do przyznawania zwrotu kosztów badania lekarskiego funkcjonariuszów państwowych, przenoszonych w stan spoczynku lub ze stanu tego powoływanych z powrotem do służby czynnej, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydium Rady Ministrów i Ministerstwem Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Według postanowień artykułów 9, 11 do 14, 28, 29, 31 do 33, 39, 42 oraz 95 i 96 znówelizowanej ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, z r. 1924, poz. 46), tudzież w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1924 r. o komisjach lekarskich (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 160) funkcjonariusze państwowi w czynnej służbie lub na emeryturze poddawani są urzędowym badaniom lekarskim:

- 1) przez lekarza urzędowego:
 - a) gdy funkcjonariusz prosi o przeniesienie go na emeryturę w myśl p. a) art. 28 ustawy emerytalnej,
 - b) gdy właściwa władza zamierza przenieść funkcjonariusza w stan spoczynku na podstawie p. b) art. 29 ustawy emerytalnej,
 - c) gdy właściwa władza w myśl art. 96 ustawy emerytalnej zamierza emerytowanego funkcjonariusza byłego państwa zaborczego powołać do czynnej służby państwowej polskiej;
- 2) przez komisję lekarską I instancji:
 - a) gdy na skutek orzeczenia lekarza urzędowego zachodzi potrzeba stwierdzenia na żądanie właściwej władzy, czy funkcjonariusz utracił istotnie i w jakim stopniu zdolność do zarabkowania w myśl art. 11 ustawy emerytalnej,
 - b) w celu stwierdzenia, czy zachodzi wypadek, przewidziany w p. 1) lub 2) art. 9 ustawy emerytalnej, oraz jaki jest stopień utraty zdolności do zarabkowania według art. 12 ustawy emerytalnej,
 - c) w celu stwierdzenia, czy zachodzi potrzeba umieszczenia emeryta w zakładzie dla umysłowo chorych w myśl art. 42 ustawy emerytalnej,
 - d) przy stosowaniu do emeryta postanowień art. 39 ustawy emerytalnej;
- 3) przez komisję lekarską II instancji:
 - a) gdy w wypadku wątpliwym w myśl art. 31 ustawy emerytalnej właściwa władza postanawia poddać funkcjonariusza ponownemu badaniu, nie poprzestając na orzeczeniu lekarza urzędowego,
 - b) gdy funkcjonariusz domaga się w myśl art. 31, względnie 32 ustawy emerytalnej ponownego badania, ponieważ orzeczenie lekarza urzędowego wypadło dla tego funkcjonariusza niekorzystnie,
 - c) gdy funkcjonariusz, ubiegający się o zastosowanie do niego p. 1) lub 2) art. 9, względnie art. 11 lub 12 ustawy emerytalnej, zgłosił żądanie do dni 30-u w myśl art. 33 ustawy emerytalnej o podda-

nie go powtórnemu badaniu przez komisję lekarską na zasadzie przedłożonych prywatnych świadectw lekarskich, stwierdzających jego stan zdrowia w sposób odmienny od komisji lekarskiej I instancji,

- d) gdy funkcjonariusz, ubiegający się o zastosowanie do niego p. 1) lub 2) art. 9, względnie art. 11 lub 12 ustawy emerytalnej, poddany był badaniu przez komisję lekarską I instancji, lecz zdania członków tej komisji są podzielone, albo jeżeli właściwa władza z uzasadnionej przyczyny żąda powtórnego badania przez komisję lekarską,
- e) gdy właściwa władza żąda orzeczenia komisji lekarskiej II instancji w celu stwierdzenia pozostawania w związku przyczynowym choroby lub kalectwa ze służbą państwową, a w szczególności ustalenia, czy choroba powstała z przyczyn, przewidzianych w art. 9 ustawy emerytalnej, oraz czy istnieje вина funkcjonariusza w powstaniu tej choroby,
- f) gdy chodzi o stwierdzenie potrzeby umieszczenia emeryta w państwowym zakładzie dla umysłowo chorych w myśl art. 42 ustawy emerytalnej albo o stwierdzenie stanu niezdolności lub zdolności do służby lub pracy zarobkowej emeryta w wypadkach, wskazanych w art. 39 ustawy emerytalnej, a zdania członków komisji lekarskiej I instancji są podzielone, lub też jeżeli właściwa władza z uzasadnionych powodów żąda poddania takiego emeryta powtórnemu badaniu przez komisję lekarską, względnie gdy prosi o to dany emeryt w myśl art. 33 ustawy emerytalnej na zasadzie przedłożonych prywatnych świadectw lekarskich, stwierdzających jego stan zdrowia w sposób odmienny od komisji lekarskiej I instancji.

W wypadkach, wymienionych pod 1) b), c), 2) a), b) i d) oraz 3) a), d) i e), o ile chodzi o funkcjonariuszów lub emerytów, którzy w celu poddania się badaniu lekarskiemu zmuszeni są odbyć podróż z miejscowości, w której zamieszkują, do miejscowości urzędowania lekarza urzędowego, względnie komisji lekarskiej I lub II instancji, a którzy badaniu temu poddawani są na zarządzenie władzy z urzędu, odbyta podróż ma charakter podróży służbowej, i wobec tego funkcjonariusze ci lub emeryci powinni otrzymywać zwrot kosztów podróży i diet w myśl odnośnych przepisów o kosztach podróży służbowych i diet funkcjonariuszów państwowych.

To samo odnosi się do emerytów, wymienionych pod 3) f), o ile chodzi o stwierdzenie stanu niezdolności lub zdolności do służby lub pracy zarobkowej emeryta w wypadkach, wskazanych w art. 39 ustawy emerytalnej, a zdania członków komisji lekarskiej I instancji są podzielone, lub też jeżeli właściwa władza z uzasadnionych powodów żąda poddania takiego emeryta powtórnemu badaniu przez komisję lekarską II instancji.

Natomiast w wypadkach wymienionych pod:

- 1) a),
- 2) b) i c),
- 3) b) i c)

a zatem, o ile chodzi o funkcjonariuszów lub emerytów, którzy badaniu lekarskiemu są poddawani przez władze na skutek ich własnej prośby albo odwołania, można uznać odbytą podróż tylko pod tym warunkiem za podróż służbową, uprawniającą do żądania zwrotu kosztów podróży i diet, jeżeli badanie lekarza urzędowego, względnie komisji lekarskiej I lub II instancji wykazało słuszność prośby lub odwołania.

To samo odnosi się do emerytów, wymienionych pod 3) f), o ile chodzi o stwierdzenie potrzeby umieszczenia emeryta w myśl postanowień art. 42 ustawy emerytalnej w państwowym zakładzie dla umysłowo chorych albo o stwierdzenie stanu niezdolności lub zdolności do służby lub pracy zarobkowej emeryta w wypadkach, wskazanych w art. 39 ustawy emerytalnej, a dany emeryt w odwołaniu swem prosi o przedstawienie go do powtórnego zbadania przez komisję lekarską II instancji w myśl art. 33 ustawy emerytalnej na zasadzie przedłożonych prywatnych świadectw lekarskich, stwierdzających jego stan zdrowia w sposób odmienny od komisji lekarskiej I instancji.

Co się tyczy wypadków, w których komisja lekarska stawia wniosek, aby władza przełożona skierowała funkcjonariusza lub emeryta do szpitala lub kliniki celem przeprowadzenia dokładnego badania lub obserwacji danej osoby przed wydaniem przez komisję decydującego orzeczenia, koszty pobytu i badania danej osoby w szpitalu lub klinice powinny być pokryte w całości przez Skarb Państwa w myśl § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 160).

Co do zarachowania wydatków, połączonych z badaniem lekarskim funkcjonariuszów państwowych, przenoszonych w stan spoczynku, oraz emerytów powoływanych z powrotem do służby czynnej, należy stosować postanowienie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 25 kwietnia 1927 r. L. 566/D.B. III, który dołącza się w odpisie.

Załącznik do komunikatu w sprawie zwrotu kosztów badania lekarskiego przy emerytowaniu funkcjonariuszów państwowych.

Ministerstwo Skarbu, L. 566/D. B. III. Warszawa, dnia 25 kwietnia 1927 r. W sprawie pokrycia kosztów komisji lekarskich dla funkcjonariuszów państwowych oraz wydatków połączonych z badaniem tych funkcjonariuszów. Okólnik do wszystkich izb skarbowych.

Na zapytanie jednej z izb skarbowych, kto i w jaki sposób ma pokrywać koszty komisji lekarskich dla funkcjonariuszów państwowych oraz wydatki, połączone z badaniem tych funkcjonariuszów, Ministerstwo Skarbu, interpretując przepisy § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355) i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 160) podaje do wiadomości, że z budżetu Ministerstwa Skarbu winne być pokrywane tylko koszty podróży i diety członków komisji lekarskich, nie będących funkcjonariuszami państwowymi, oraz koszty obserwacji w szpitalu.

Na ten cel otwierany jest specjalny kredyt w budżecie Ministerstwa Skarbu do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia).

Natomiast każda władza winna pokrywać ze swego budżetu diety oraz koszty podróży przedsiębioranych w celu uczestnictwa w posiedzeniach komisji przez tych członków komisji lekarskich, którzy są funkcjonariuszami danej władzy.

Również koszty podróży funkcjonariuszów, którzy mają być poddani badaniu oraz przedstawicieli władzy służbowej mają być pokrywane przez odnośne władze z własnych kredytów na podróże służbowe.

KOMUNIKAT

w sprawie wypłaty pensji kawalerom orderu „Virtuti Militari“.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa wślad za komunikatem, ogłoszonym w Dz. Urzęd. Nr. 9 z roku 1929, str. 126.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 29-go grudnia 1930 r. L. D. VII. 2144/2/30. Okólnik Nr. 113, do wszystkich izb skarbowych i śląskiego urzędu wojewódzkiego (wydział skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że pensja orderowa przysługująca kawalerom orderu „Virtuti Militari“ za rok 1931, ma być wypłacona jednorazowo w pełnej wysokości w terminie od 1 stycznia 1931 r. w myśl zasad ustalonych zarządzeniem tutejszem z dnia 4 marca 1929 r. L. D. VII. 313/2/29, Okólnik Nr. 20.

KOMUNIKAT

w sprawie zaliczek na uposażenie dla asesorów i aplikantów sądowych.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości.

Prezes Rady Ministrów zakomunikował pismem z dnia 15 grudnia 1930 r. Nr. 3819/30 następujące zarządzenie:

W związku z pismem Ministerstwa z dnia 3 lutego 1930 r. L. II. O. 12429/29, skierowanym do Ministerstwa Skarbu, na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), oraz na zasadzie art. 12 § 1 i 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107), po porozumieniu z Ministrem Skarbu, zarządzam co następuje:

Bezprocentowe zaliczki na uposażenie, mogą być udzielane oprócz osób, wymienionych w punkcie I okólnika z dnia 11 maja 1928 r. L. 8492, także asesorom i aplikantom sądowym, o ile pobierają uposażenie, przewidziane w art. 12 powołanej ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r., przy czym jednak udzielenie zaliczki aplikantom sądowym może nastąpić tylko pod warunkiem zabezpieczenia jej zwrotu przez zobowiązanie dwu wypłacalnych ręcycieli, ewentualnie także przez udzielenie zabezpieczenia hipotecznego.

KOMUNIKAT

w sprawie uzupełnienia i sprostowania wykazów stanu służby w związku z wymiarem zaopatrzeń emerytalnych, wzgl. pensyj wdowich i sierocych.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało następujące pismo z dnia 17 grudnia 1930 r. Nr. D. I. 4400/5/30:

Na podstawie dotychczasowej praktyki przy wykonaniu ustawy emerytalnej, Ministerstwo Skarbu stwierdza, że przy przeniesieniach funkcjonariuszów państwowych w stan spoczynku, względnie przy wy-

miarze pensyj wdowich i sierocych w wypadkach śmierci funkcjonariusza w czynnej służbie, zdarzają się często znaczne opóźnienia w wymiarze zaopatrzeń emerytalnych, względnie pensyj wdowich i sierocych.

Opóźnienia te, dochodzące niejednokrotnie do kilku a nawet kilkunastu miesięcy, powodują interwencję ze strony osób interesowanych, które w wielu wypadkach dają wyraz mnieniu, że władze rozmyślnie opóźniają przyznanie im należnego zaopatrzenia.

Należy stwierdzić, że opóźnienia w wymiarze zaopatrzenia emerytalnego, względnie pensyj wdowich i sierocych w przeważnej mierze są zawinione przede wszystkim przez samych funkcjonariuszów państwowych, którzy w czasie czynnej służby zaniedbali zebrania odpowiednich dowodów swej poprzedniej służby, lub też nie dostarczyli we właściwym czasie swym władzom dowodów swej służby wojskowej, względnie cywilnej, pełnionej przed wstąpieniem do ostatnio odbywanej służby cywilnej lub wojskowej polskiej. Z powodu braku takich dowodów służby i skutkiem tego niemożności doliczenia do wysługi emerytalnej lat służby poprzedniej, uzasadniającej prawa emerytalne, wymiar zaopatrzenia nie może nastąpić do czasu zebrania i dostarczenia tych dowodów, często bowiem czas ostatnio pełnionej służby nie daje prawa do żądania zaopatrzenia (brak 10-ciu lat nieprzerwanej służby państwowej).

Wprawdzie w myśl art. 36 i 79 ustawy emerytalnej uposażenie emerytalne przyznaje się i oblicza na podstawie dat, zawartych w wykazie stanu służby, jednak wykazy stanu służby są często niewypełnione datami i przebiegiem służby poprzedniej, nadto zaś daty służby, spędzonej przed wstąpieniem do ostatnio pełnionej służby, są częstokroć wpisywane na podstawie ustnych zeznań funkcjonariusza, bez przedłożenia dowodów, wobec czego dat tych nie można uznać za dostatecznie udowodnione.

Z chwilą śmierci danego funkcjonariusza wdowa niejednokrotnie nie ma nawet możliwości wydostania odpowiednich dowodów celem przedłożenia ich władzom wymiarowym, gdyż często nawet nie wie, gdzie jej zmarły mąż dawniej pełnił służbę i w jakim charakterze.

Usunięcie powyższych niedomagań, leżące tak w interesie funkcjonariuszów państwowych i ich rodzin, jak również w interesie władz, jest możliwe przede wszystkim w drodze rewizji wykazów stanu służby i uzupełnienia aktów osobowych każdego funkcjonariusza brakującymi dowodami z czasów poprzedniej służby, wpisanej do wykazu stanu służby, oraz przez ścisłe stosowanie w praktyce zasady, że wpisywanie przebiegu służby do wykazu stanu służby może być dokonane wyłącznie na podstawie odpowiednich dowodów, tudzież że w chwili dokonania wpisu winien być sporządzony niezwłocznie legalizowany odpis przedłożonego dowodu, w końcu, że odpis ten musi bezwarunkowo być przechowywany łącznie z wykazem stanu służby.

W sprawie wpisanych już do wykazu stanu służby dat poprzedniej służby Ministerstwo Skarbu zauważa, że w razie braku odpowiednich dowodów należałoby wezwać niezwłocznie wszystkich funkcjonariuszów państwowych do przedłożenia wiarygodnych dowodów do ściśle oznaczonego terminu z zagrożeniem, że w razie niezadośćczynienia wezwaniu daty poprzedniej, nieudowodnionej służby zostaną wykreślone z wykazu stanu służby, jako niezajdujące uzasadnienia w dowodach, jakie winny być dostarczone przez interesowanego funkcjonariusza.

Wydanie takiego zarządzenia jest tem bardziej konieczne, że Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku z dnia 31 grudnia 1929 r. L. Rej. 4095/27 w sprawie Heleny Michalczykowej orzekł co następuje:

„Co się tyczy nieuwzględnienia przez władzę pozwaną służby skarżącego w legionach polskich a następnie, po ich rozwiązaniu — w przymusowej służbie w armji austriackiej w czasie od 13 sierpnia 1916 r. do 1 listopada 1918 r., to wobec tego, że wzmiankowany okres służby stwierdzony jest wykazem służby s. p. Józefa Michalczyka oraz kartoteką funkcjonariuszy i urzędników policyjnych, pominięcie go przez władzę pozwaną stanowi niezgodność z faktycznym stanem sprawy, a tem samem spowodowało wadliwość postępowania, połączoną ze szkodą dla skarżącego”.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wychodzi zatem ze słusznego założenia, że wpisy w wykazie stanu służby mogą być dokonane jedynie na podstawie dokumentów, to też może się zdarzyć, że gdy wpisy do wykazu służby zostaną dokonane bez uzasadnienia dokumentami, to jednak władza będzie zmuszona, wobec stanowiska Najwyższego Trybunału Administracyjnego, zaliczyć do podstawy wymiaru zaopatrzeń nieudowodnione lata służby, które zostały wpisane jedynie na podstawie ustnych zeznań funkcjonariuszów, co miało miejsce w wypadku, który był przedmiotem orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Celem uniknięcia zwłoki w przyznawaniu i wymiarze emerytur, względnie pensyj wdowich i sierocych, spowodowanej z reguły brakiem dowodów odbytej poprzednio służby, względnie nieudokumentowanymi wpisami do wykazu stanu służby, oraz celem uniknięcia mogących powstać z tego powodu strat Skarbu Państwa, Ministerstwo Skarbu uważa za konieczne jaknajrychlejsze przeprowadzenie uzupełnienia, względnie rewizji wpisów, dokonanych w wykazach stanu służby, jak również wykreślenie z wykazów służby tych wpisów, które nie są oparte na wiarygodnych dokumentach, nadto uzupełnienie wykazów odpisami dokumentów, na których oparto dokonane wpisy, w końcu uprasza o wydanie w tej mierze koniecznych zarządzeń.

KOMUNIKAT

w sprawie terminu prekluzyjnego do wnoszenia odwołań w sprawach emerytalnych.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości pismem z dnia 9 grudnia 1930 r. Nr. D. I. 22339/5/30 następujący okólnik:

Zgodnie z art. 33 i 34 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 6, poz. 46) przeciwko orzeczeniom władz, wydanym na zasadzie art. 27 lub też wydanym przez władze, upoważnione przez władze naczelne na mocy art. 26 ust. 4 do przenoszenia w stan spoczynku pewnych kategorii funkcjonariuszów, zażalenia mogą być wnoszone w ciągu 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Powyższy przepis nie został uchylony przez żadną inną ustawę, względnie rozporządzenie, ani w sposób wyraźny, ani też milczący. W szczególności nie można uważać, że postanowienie art. 33 ustawy emerytalnej zostało milcząco uchylone art. 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36,

poz. 341), zgodnie z którym odwołania w sprawach administracyjnych należy wносить w ciągu 14 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu decyzji, o ile poszczególne ustawy nie przewidują terminów krótszych. Rozporządzenie o postępowaniu administracyjnym, chociaż późniejsze niż ustawa emerytalna, ma w stosunku do tej ustawy charakter normy ogólnej, a w myśl powszechnej zasady prawnej ogólny przepis prawny późniejszy nigdy nie uchyla w sposób milczący szczególnego przepisu wcześniejszego.

W związku z tem do odwołań, wnoszonych w sprawach emerytalnych, rozstrzyganych na zasadzie art. 26 i 27 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r., winien być zawsze stosowany **termin trzydziestodniowy**, i odwołania w tym terminie wniesione, podlegają merytorycznemu rozpatrzeniu (wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego L. Rej. 626/28 i 1721/28).

**Uzupełnienie do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych
(Dz. Urz. Nr. 5/26).**

Nazwa sądu	Zaliczka	Właściwa kasa skarbową	U w a g i
Sąd grodzki w Mirze	1.000	w Nieświeżu	dotychczas 500
" " w Łyntupach	1.000	w Święcianach	" 500
" " w Pławnie	1.000	w Radomsku	" 500
" " w Lublinie	8.000	w Lublinie	" 5.000
" " w Ostrowcu	1.500	w Opatowie	" 1.000
" " w Sieradzu	2.000	w Sieradzu	" 1.500
" " w Porozowie	500	w Wołkowysku	" 300
" " w Częstochowie	4.000	w Częstochowie	" 2.200
" pracy Warszawa III	1.500	w Warszawie — Okręgowa	